

SENSACIONS ESGARRIFOSES

Aquesta no és una història bonica, és una reflexió sobre les sensacions que tots experimentem quan ens arriba el moment. Sensacions per les quals vaig passar fa molt, molt de temps.

Tot va començar després de patir un gran impacte. Jo estava tranquil·la, treballant mentre escoltava una mica de música i em prenia un cafè amb llet i molta espuma. De sobte, es va produir un soroll extremadament estrepitos, i una força molt intensa em van llençar per complet de l'escriptori fins a caure a terra. Van passar un munt de coses a la vegada: gent cridant, coses volant i trencant-se, vidres introduint-se dintre de la meva pell, foc i sang per tots els llocs... El meu entorn era confós i a cada segon que passava m'anava sentint més i més petita, com si no fos conscient del meu propi cos, de les meves proporcions físiques, músculs, ossos... Ja no tenia control sobre ells. Tampoc sabia exactament el que estava passant, però ja m'imaginava el que era evident que passaria amb mi si ningú m'ajudava aviat. La sensació que vaig tenir va ser quasi inexplicable, va ser com si existís, però sense ser-hi allí; podia continuar percebent tot el que passava al meu voltant, simplement no tenia la capacitat de reaccionar. Fins que això també va començar a desaparèixer.

La primera pèrdua sensorial que vaig notar després de l'impacte va ser la de l'oïda. A poc a poc vaig deixar d'escoltar les coses al meu voltant: les sirenes, el soroll de les flames fent-se més fortes, el terror i desesperació de la gent... Fins que tot es va quedar en absolut silenci. No vaig entendre per què en una situació tan frustrant em vaig poder sentir en pau, quan només era capaç d'escoltar els meus propis pensaments. Però això també va acabar aviat.

El següent va ser el moment més sufocant de la meva vida, els meus ulls van deixar de funcionar. Cada cop m'anava costant més definir el que veia, tot era borrós. Fins que vaig veure

la famosa llum cegadora que va durar només uns segons. És veritat el que se sol descriure en aquesta situació de vida o mort, perquè tots els moments més importants de la meua vida van passar per davant meu com a una pel·lícula: el naixement del meu germà, el primer dia d'institut, el primer amor, la meua graduació... I quan no podia deixar de pensar en com era de bo el que anava a abandonar per sempre, tot es va tornar negre. Senzillament no hi veia res. Va ser horrorós perquè continuava sentint les coses al meu voltant. Però com que no les veia, tot era desconegut, una sensació nova i aterridora; tot cremava i feia mal, només volia que s'acabés. El meu cos va obeir, ja que al cap de pocs minuts em vaig carbonitzar i el meu tacte va deixar de funcionar. Mai m'havia sentit tan buida com en aquell moment. Quan creia que em consumiria en la meua desesperació i dolor, una última sensació d'activitat va recórrer el meu cos. Un esgarrif ple d'energia va creuar la meua medul·la espinal, acabant amb l'últim dels meus sospirs; deixant la meua ànima lliure d'aquell patiment, per finalment poder deixar anar la vida que sempre havia conegut i estimat.

Mai he estat una persona a la qual el fet de morir l'espantés. No em preocupava on aniria després o el que passaria amb el meu cos i ànima; ja fos al paradís, a l'infern o a una nova vida en forma de reencarnació dintre d'un temps. Sempre he assumit que la mort ens arriba a tots, a cadascú al seu moment indicat. Ha set una sorpresa per a mi que hagi passat així. Soc jove i, com li passa a la gran majoria de la gent, no m'he pogut acomiadar bé de la meua vida i de les meues persones. Ara que ja estic aquí en aquesta situació, no puc evitar destrossar-me emocionalment pel fet de no poder tornar a sentir, no tornar a menjar i assaborir els meus plats preferits, a escoltar música i veus de la gent parlant, a olorar l'essència de les persones que més estimo, a veure-les i abraçar-les ni que fos per una última vegada.

És curiós com necessitem tenir la sensació de control sobre nosaltres mateixos, els nostres cossos i sentits quan hem viscut sempre amb ella. Quan no hi és, l'única cosa en què ens podem concentrar és en allò que el nostre cos percep per si mateix i fa sense demanar-li-ho, i el que ja no som capaços de fer. Aquesta és la pitjor sensació que algú pot arribar a tenir.

No sé si aquest procés és així per a tothom, suposo que el meu va ser més ràpid de l'usual per culpa de l'impacte que va provocar la meva mort. Però per a mi, per molt desagradable que va ser aquesta experiència, va ser l'última vegada que em vaig sentir realment connectada amb el meu cos, justament abans de desconnectar-me d'ell i deixar-lo per sempre. És probable que hi hagi gent que estant a la mateixa situació vital que jo, encara pogués visitar el seu cos de tant en tant, almenys per un període limitat, però mitjanament llarg de temps fins que es descompongués per complet. Jo, en canvi, he tingut la mala sort de morir en un foc molt gran, tan imminent, ràpid i potent que no va tardar ni mitja hora en carbonitzar fins a l'últim dels meus òrgans i cèl·lules. Perquè encara que les meves cendres estiguessin allí, per al moment que els bombers van aconseguir finalment apagar el foc, ja estarien disperses per tot i no quedaria ni rastre de la meva presència física.

Com ja he dit al principi, aquest relat no és agradable perquè narra com el meu cos es va anar aturant, com vaig anar trobant a faltar tot el que era capaç de fer abans de morir, com la meva ànima se'n va alliberar i es va quedar amb aquest sentiment de pèrdua que mai s'oblida. És un relat que parla sobre els horribles i profunds sentiments que sent una persona quan passa per la mort.